

Antwoorden op de schriftelijke vragen van de leden Bussemaker en Hamer (beiden PvdA) aan de minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen en de staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid, mw. Verstand-Bogaert over zwangerschapsverlof (Kenmerk 2010204490).

1., 2. en 3.

Een brief waarin een werkgever een medewerker die met zwangerschapsverlof gaat informeert over de ingangsdatum van het verlof en tegelijkertijd betrokkene op de hoogte stelt hoe ze na afloop van het verlof ontslag kan nemen, is niet meer van deze tijd. Van de brief gaat inderdaad de suggestie uit, dat een vrouw na haar bevallings- en zwangerschapsverlof beter kan stoppen met werken.

Het is juist, dat vrouwen al in 1955 niet meer direct na een huwelijk ontslagen mochten worden. Zoals u weet wordt door het departement van Sociale zaken en Werkgelegenheid al vele jaren gestimuleerd, dat meer vrouwen ervoor kiezen om na de geboorte van een kind aan het arbeidsproces te blijven deelnemen. Er worden maatregelen genomen, zoals het uitbreiden en faciliteren van de mogelijkheden voor kinderopvang, om vrouwen bij de geboorte van een kind ook in staat te stellen om aan het arbeidsproces te blijven deelnemen. Niet in de laatste plaats om de economische zelfstandigheid van vrouwen te bevorderen. Daarnaast wordt ernaar gestreefd, dat ook mannen naar evenredigheid zorgtaken op zich nemen om een evenwichtige verdeling van arbeid en zorg te bewerkstelligen. Het is u eveneens bekend dat het beleid van de universiteiten, samen met dat van het ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen erop is gericht om meer vrouwen te laten doorstromen naar hogere functies, in het bijzonder naar de hoogste wetenschappelijke functies.

Bij een van de onderdelen van de Universiteit Leiden, in casu de Faculteit der Sociale Wetenschappen, blijkt in een enkel geval per abuis een brief met sterk verouderde inhoud te zijn verzonden.

Afgezien van het onderhavige incident, is mij niet bekend of zich dit ook bij andere universiteiten, bedrijven of instellingen voordoet.

4.

Omdat het hier een enkel incident betreft, ga ik ervan uit dat hier niet het emancipatiebeleid van de Universiteit Leiden wordt weerspiegeld. Voor dit beleid verwijst de universiteit naar de beleidsnotitie 'Met beleid meer vrouwen', waarin de hoofdlijnen van het emancipatiebeleid van de Leidse universiteit zijn geformuleerd. De tekst van de beleidsnotitie is gepubliceerd op de website van de universiteit en is te vinden onder: http://www.leidenuniv.nl/ecm/po/regel_ul/emancipa.htm

5. en 6.

Het is geen beleid van de Universiteit Leiden om sollicitanten te vragen naar plannen omtrent het krijgen van kinderen. Van de overige universiteiten is mij dat niet bekend.

Het laten uitvoeren van onderzoek naar door u genoemde praktijken bij sollicitaties, is naar mijn oordeel geen passend instrument. Mocht van een dergelijke praktijk sprake zijn dan wordt in strijd gehandeld met de gelijke behandelingswetgeving. In dat geval kan een klacht worden ingediend bij de Commissie Gelijke behandeling. Het aangaan van de dialoog met de instellingen over de positie van vrouwen in de wetenschap heeft mijn voorkeur. Het verbeteren van de positie van vrouwelijke wetenschappers acht ik van zodanig belang dat het een agendapunt zal zijn in de bilaterale overleggen met de besturen. In het komende Hoger Onderwijs en Onderzoek Plan (HOOP 2004) zal ik eveneens aandacht besteden aan plannen gericht op het vergroten van het aandeel vrouwen in wetenschappelijke functies. Uitgangspunt is dat de universiteiten in de eerste plaats zelf verantwoordelijk zijn voor het te ontwikkelen en te voeren personeelsbeleid. De door u in vraag 5. bedoelde sollicitatiegesprekken kunnen naar mijn oordeel worden geïnterpreteerd als aspecten van de universitaire organisatiecultuur die helaas bijdragen aan de niet overwegend gunstige beeldvorming van de universiteiten als werkgever van vrouwelijk personeel.

7.

Ik verwijs naar hetgeen met betrekking tot het emancipatiebeleid van de Universiteit Leiden is geformuleerd in antwoord 4. en naar mijn acties, genoemd in antwoord 5. en 6.

Zoetermeer, 7 februari 2002

De minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen

(drs. L.M.L.H.A. Hermans)